

Астрид Линдгрен

**НОВИ НЕСТАШЛУЦИ
ЕМИЛА ИЗ
ЛЕНЕБЕРЈЕ**

Креативни центар

Астијонд Линдјрен
Нови несташлуци Емила из Ленеберје

Са шведског превела
Славица Агатоновић

Уредник
Анђелка Ружић

Илустрације
Бјорн Берг (Björn Berg) и Маја Веселиновић (патерн)

Дизајн
Оливети

Лектор
Мирјана Делић

Фонти Минка
Немања Јоановић

Фонти Lovely Audrey
Јана Оршוליћ

Цитатана слова на корици
Оливети

Препорука за титамју
Татјана Ваљаревић

Издаје
Креативни центар
Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић

Штампа
Графостил

Тираж
2.000

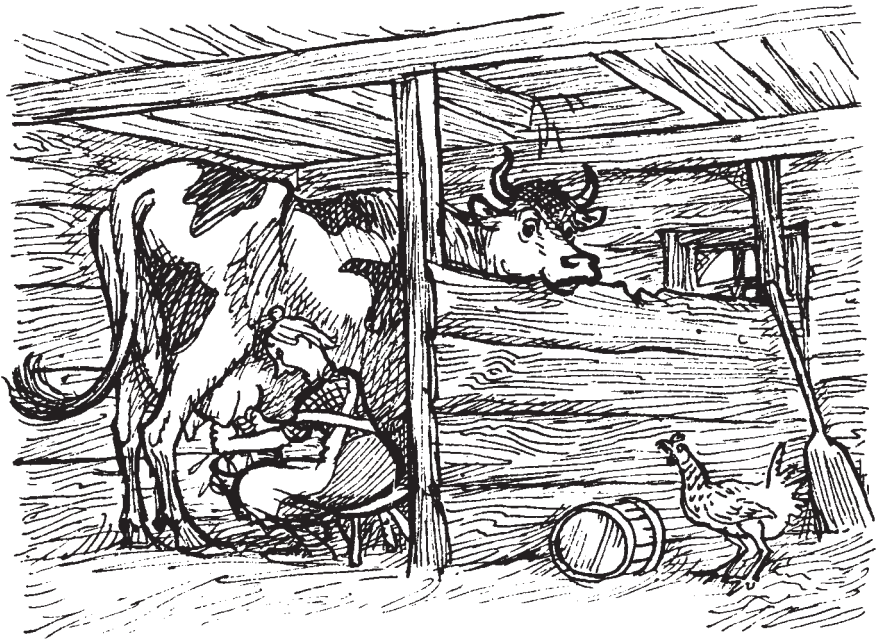
Издавање ове књиге помогао је Савет за културу Шведске

Астрид Линдгрен

НОВИ НЕСТАШЛУЦИ ЕМИЛА ИЗ ЛЕНЕБЕРЈЕ

Креативни центар

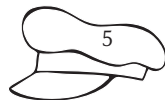
Емил из Ленеберје, онај који је живео на имању Катхулт у срезу Ленеберја у Смоланду, да ли сте икада чули за њега? Аха, нисте! Али у Ленеберји нема никог живог, уверавам вас, ко није чуо за тог страшног малог дечака с Катхулта, оног Емила који је правио више несташлука него што има дана у години и који је толико уплашио Ленеберјане да су хтели да га пошаљу у Америку. Тако је, Ленеберјани су скупили паре у завежљај, и однели га Емиловој мами, и рекли: „Ово је вероватно довољно да Емила пошаљете у Амер’ку“.

Мислили су да ће у Ленеберји бити много мирније ако Емил не буде био ту и били су потпуно у праву, али Емилова мама разбеснела се и бацила паре тако јако да су се разлетеле по читавој Ленеберји.

„Емил је драг дечак“, рекла је. „И ми га волимо баш таквог какав јесте.“

А Лина, она служавка на Катхулту, додала је:

„Па морамо мало да мислимо и на оне Американце. Они нам нису ништа нажао учинили и зашто онда да им утрапимо Емила?“

Тада је Емилова мама строго погледала Лину и Лина је схватила да је рекла нешто глупо. Почела је да муца и хтела да поправи ствар:

„Да, али, госпођо“, казала је, „у новинама *Вимерби* писало је о оном страшном земљотресу тамо, у Амер’ци... Мислим, било би превише ако би уз то Емил...“

„Ћути, Лина!“, прекинула ју је Емилова мама. „Иди у шталу да музеш, то је једино у шта се разумеш!“

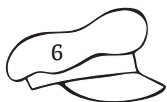
Тада је Лина узела канту за млеко, и отрчала у шталу, и почела да музе тако јако да је прштало на све стране. Увек је најбоље радила кад је била помало љута и зато је сад музла уједначеније него иначе, мумлајући тихо за себе:

„Па ваљда на свету постоји нека правда! Не треба ваљда сав јад да сустигне Американце. Ал’ ја би’ се радо мењала с њима, тако да мислем да ћу да им пишем: *Ево вам Емил, ђошаљ’ше нам онај земљотрес!*“

Е ту се Лина правила важна! Баш је она неко ко ће да пише у Америку, а није знала да пише ни тако да је у Смоланду разумеју. Ако је требало да неко пише у Америку, онда је то Емилова мама. Она је лепо писала. Записивала је све Емилове несташлуке у једну плаву свеску коју је држала у фиоци радног стола.

„А која ти је вајда од тога?“, рекао је Емилов тата. „Због свих глупости које то дете прави само ћеш нам истрошити оловку, јеси ли мислила на то?“

Емилова мама није марила за то. Верно је записивала све Емилове несташлуке само да би Емил једног дана, кад буде био велики, знао шта је радио док је био мали. Да, јер онда ће схватити зашто је његова мама оседела и мо-

жда ће је ипак волети са свим седим власима које је због њега добила.

Немојте да мислите да је Емил био злбан, његова мама била је потпуно у праву кад је рекла да је он добар мали дечак – изгледао је као неки анђеоло са својом светлом вунастом косом и својим питомим плавим очима. Наравно да је Емил био добар, а његова мама била је праведна, па је то и записала у ону плаву свеску.

„Јуче је Емил био дубар“, записала је у своју свеску 27. јула. Читавег дана није направио ниједан Несташлук, што је изгледе било зато што је имао високу температуру и некако неје имо снаге.“

Али већ 28. јула Емилова температура спала је толико да су његови подвизи испунили више страница у свесци. Јер је тај дечак био јак као мали бик и, само ако би

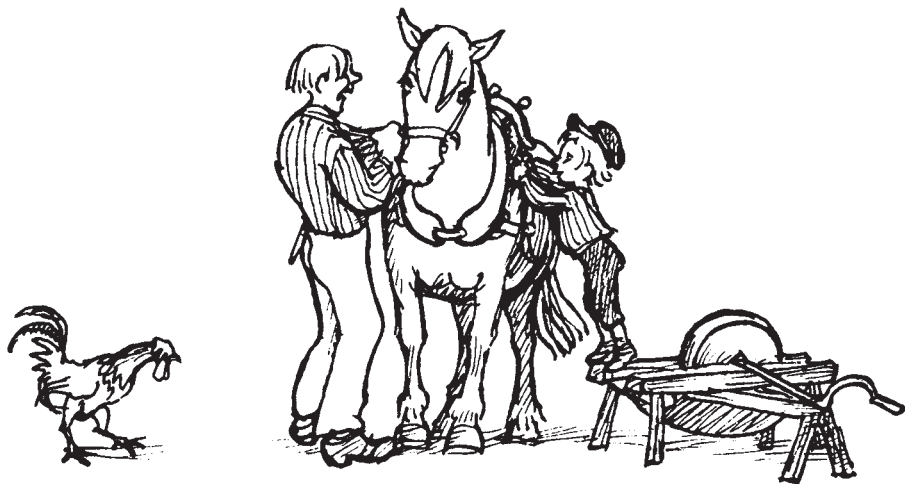

био здрав, имао би снаге да прави несташлуке до миле воље.

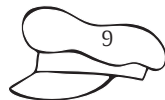
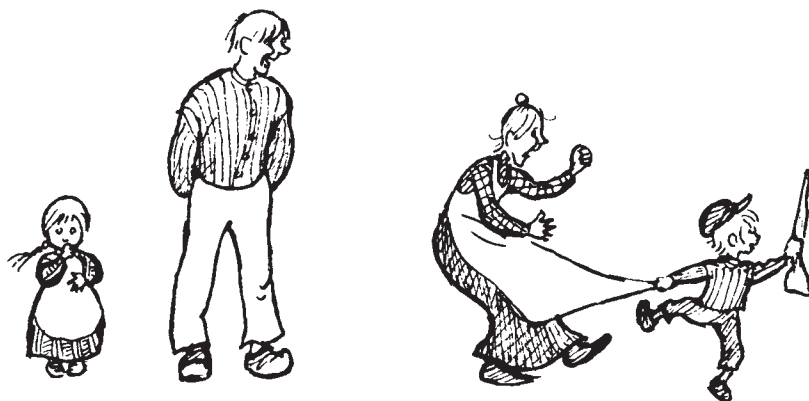
„Никад нисам видела такво дете!“, казала је Лина.

Можда сте већ схватили да се Лини баш и није свиђао Емил. Она је волела Иду, Емилову млађу сестру, која

је била добро и послушно дете. Али Алфред, слуга на Катхулту, он је волео Емила, а Емил је волео Алфреда, мада нико није знао зашто. Било им је забавно кад Алфред није имао посла и тада је научио Емила свашта корисно: како се упрже коњ, како се лове жабе и како се жваће дуван. Па добро, то последње и није баш било нарочито корисно. Емил је само једном пробао дуван, морао је да покуша, јер је он хтео да зна све што Алфред зна и да ради све што Алфред ради. Алфред је

издељао дрвену пушку Емилу, зар то није било лепо од њега? Та дрвена пушка била је Емилова најдража играчка. Друга драга ствар била је нека мала ружна капа коју му је тата купио једном кад је био у граду и кад није био сасвим при себи.

„Много волим своју *кај'цу* и своју *цевару!*“, имао је Емил обичај да каже на чистом смолендском и ниједно вече не би легао у кревет а да не понесе своју *кај'цу* и своју *цевару*.

Да ли се сећате ко је све живео на Катхулту? То су Емилов тата, који се звао Антон, Емилова мама, која се звала Алма, Емилова сестра, која се звала Ида, слуга који се звао Алфред, и служавка која се звала Лина, и, наравно, Емил, који се звао Емил.

И свакако баба Маја, њу не смемо да заборавимо. То је била једна мала мршава баба која је живела у кућици

горе, у шуми, али је сваки час долазила на Катхулт да помогне око прања веша или прављења кобасица и сличних послова, а и да плаши Емила и Иду својим страшним причама о духовима некрштене деце и дављеника, и о аветима, убицама, лоповима и свему оном другом лепом у шта се баба Маја разумела.

А ви бисте можда волели да чујете нешто о Емиловим несташлуцима? Правио их је сваког дана, осим кад је имао температуру, тако да можемо мирне душе да узмемо било који дан да видимо шта је тад урадио.

Па зашто онда не бисмо кренули од 28. јула?

Да ли познајеш Емила из Ленеберје? Не познајеш га?! Штета! Тај Емил прави више несташлука него што има дана у години и баш је забаван. Немој сад да помислиш како је Емил злбан, његова мама потпуно је у праву кад каже да је он добар мали дечак. Једном је прошао чак читав дан да није направио ниједан несташлук. Додуше, тог двадесет седмог јула имао је температуру и некако није имао снаге, али већ сутрадан било му је боље и кренуо је у нове авантуре. Можда желиш да прочиташ нешто о томе? Само напред, добро ћеш се забавити...

ISBN 978-86-7781-835-7

9 788677 818357